

CRIDA AL POBLE I ALS POLÍTICS EN MOMENTS DIFÍCILS

Greus esdeveniments polítics han fet acabar de perdre al poble la poca fe que conservava en els seus polítics en actiu. Estem en perill de perdre el poc que ja s'havia aconseguit en la llarga lluita de recuperació nacional i estem en perill de perdre la minsa oportunitat actual d'augment d'autogovern i de finançament que potser, ara, podríem aconseguir en una certa conjuntura propícia.

Quan els polítics fallen, sona l'hora del poble, per oblidat, manipulat, enganyat, desorganitzat i massificat que hagi estat fins aquell moment per obra d'uns polítics egoistes, paternalistes i prepotents. Avui, del poble, queden entitats sectorials, desconnexes entre elles i dedicades a les seves activitats específiques.

DEMANO ALS POLÍTICS

que s'autosotmetin a una cura d'humilitat, a una recuperació del sentit de la missió de servei que exigeix llur feina. Cal que impulsin o, si més no, permetin la confluència de totes les comunitats territorials, entitats i moviments populars nacionals en la formulació d'una voluntat unitària.

I DEMANO AL POBLE

que obliidi els enfrontaments i gelosies interns, i que s'organitzi en assemblea unitària de delegats dels variats territoris de la nostra nació i que també s'organitzi en xarxa sectorial de delegats de les variades entitats de la nostra nació, totes dues instàncies, defensores dels mateixos punts, bàsics i irrenunciables, que pactarem entre tots.

PUNT ÚNIC DEL PACTE

Ha quedat demostrat, per desgràcia, en els darrers mesos, que actualment una nació sense estat és un zero a l'esquerra en el concert europeu i mundial. Goso dir, doncs, que **la necessitat principal del nostre poble en aquest moment és d'assolir la condició d'estat polític sobirà, enmig dels altres pobles de la terra.** Ja hi ha força entitats que defensen aquest punt únic i previ a qualsevol altre consideració. La primera cosa que vol un poble sa és la seva llibertat. La primera, no la darrera. L'inici, no la fi. No es tracta d'obrir cap camí cap a la sobirania, ans de tenir la sobirania per encetar camí.

L'any 1977, abans de les primeres eleccions vaig demanar als polítics de la nostra nació un acte de sobirania, com feren, més tard, per a llurs nacions, Estònia, Letònia, Lituània, Eslovènia, etc., tot declarant l'Assemblea de Catalunya Parlament provisional de la Generalitat. Aquells dels nostres polítics, que es veien triomfants en les eleccions, no em feren cas tot i haver guanyat, la proposta, la votació en l'Assemblea. Aquell mateix any, perduda la primera batalla, vaig proposar als polítics la presentació d'una candidatura unitària a Madrid, "l'única veu pactant de Catalunya". Tampoc els polítics no em feren cas. L'u de gener del 2000, des de la Plaça de Sant Jaume de Barcelona vaig fer una crida a la formació de l'Assemblea per la Independència, només un minoritari grup polític l'hi donà suport verbal. Què més hauré de fer per convèncer els polítics per tal que vulguin servir un poble madur i no un jardí d'infància?

La independència no es demana, es pren. Els drets de la majoria d'edat no es demanen, es prenen. Qui els demana ja no se'ls mereix.

La independència de cada nació és el bé més preuat per establir la pau a la terra. Mai cap país no pot mercadejar la qualitat de la seva llibertat.

Lluís Maria Xirinacs
Barcelona, març del 2005